

Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží, dar a společenství Ducha svatého se všemi námi! Amen.
„Hlahol Hospodinu celá země!... Hospodin je Bůh, on nás učinil, a ne my sami sebe, jsme jeho lid, ovce, které pase.“ Ž 100,1.3

Píseň 138 *Srdcem celým tebe, Pane*

Modlitba: Hospodine, Pane náš,
před Tebou se vděčně skláníme, neboť Ty se hledajícimu dáváš nalézt, tlukoucímú otvíráš a prosícího vyslycháš. Tolikrát však Tvoje odpověď je jiná, než bychom čekali – hlubší a milostivější – proto nám pomoz, abychom ji nepřeslechli, neodmítli ve své tuposti. Nedej nám přejít a odmítnout Tvé Slovo pravdy a života, které potkáváme v evangeliu Tvého Syna Ježíše Krista. Veď nás svým Duchem, Bože, abychom v Ježíši Kristu měli svého pastýře, abychom byli připojeni k jeho stádcí a stali se součástí Tvého lidu. Lidu, který nevyniká myšlenkou, silou ani mravností, ale má u Tebe své bezpečí, je nesen Tvou věrností, s úctou Ti naslouchá a nechává se Tvým Slovem formovat.

O to Tě prosíme na počátku našich dnešních bohoslužeb. Amen.

Čtení: Ez 34,11-16

Píseň 438 *Přišli jsme, ó Ježíši*

Text: L 2,41-52

Kázání:

Znáte to? Takový puberták si zčistajasna zamane, nikomu nic neřekne a zmizí. Jde si svou cestou. Chudáci rodiče! Spoléhají, že se poslušně jako dosud vrací domů, ale on už má svou hlavu. Bolesti dospívání?

Anebo – znáte to? Rodiče, kteří se na okamžik zapomenou, a na místo, aby sledovali své ratolesti, ponoří se do svých starostí. Chudáci děti! Ztracené v cizím davu. Jeruzalémský chrám v tuhle dobu, to není žádný skromný evangelický kostel, to je náměstí o velikosti několika fotbalových hřišť, tržiště, obchodní centrum, přednáškový sál, univerzita, Václavák, Babylón. Ubozí rodiče. Ztratit dítě, to je nejhorší noční můra, vracející se rodičům ve výčitkách a sebeobviňování. Ale – komu se to nikdy nestalo?

Josef a Marie si ten strach a zoufalství nezasloužili. Podle mne jsou dobrými, pečujícími rodiči. Jdou na svátky do Jeruzaléma. Zrovna na velikonoce, kdy si Izrael připomíná, jak Hospodin Bůh vysvobozuje z otroctví. Co většího, lepšího by rodiče měli svým potomkům předat? To stojí za nepohodlí a nebezpečí na cestách. A že přirozeně počítají s širší rodinou, společenstvím přátel a sousedů, kteří o sobě navzájem vědí a podpírají se na cestě, to je mi také sympatické.

Asi také není smyslem tohoto příběhu, Josefovi a Marii něco vyčítat. Ježíš zůstává v Jeruzalémě ze svého rozhodnutí a debatuje v chrámovém nádvoří s učenici. A uvádí je v úžas svými otázkami i svým náhledem. A teď je tedy otázka, proč evangelista Lukáš považoval za užitečné zaznamenat tento příběh, který v jiných evangeliích nenajdeme.

Možná má Lukáš ambici oslovit vzdělance v řecky mluvícím světě. A v tehdejší literatuře pojednávající o význačných osobnostech bývají často příběhy o tom, jak již ve svém mládí své okolí udivovaly. Kupříkladu Alexandr Makedonský v nepřítomnosti svého otce Filipe uchvátil jakési cizokrajné poselstvo svou vzdělaností a šarmem. Čtenáři těchto životopisů by se mohli při četbě evangelia cítit doma. Ano, na Ježíše je zaměřen reflektor, z tohoto zázračného dítěte něco bude.

Zároveň Lukáš ve shodě s mnoha dalšími novozákonními svědky potřebuje zdůraznit, že Ježíš stojí pevně v židovské tradici. Evangelista Matouš vkládá Ježíšovi do úst slova: „Nepřišel

jsem zákon zrušit, ale naplnit.“ A Lukáš vypráví, jak Ježíšovi rodiče zbožně dodržovali všechna ustanovení zákona a Ježíš sám se v zákoně už od mládí neobyčejně dobře orientoval. Později se totiž objeví konflikty, kdy Ježíš bude obviňován z pohrdání zákonem. Tehdy si možná čtenář vzpomene, že Ježíš zákon už od mládí znal a respektoval.

Ježíš již jako mladý udivuje učence, znalce zákona, aniž by se mluvilo o tom, kdy a od koho se co naučil. Lukáš by tím také mohl naznačovat, že Ježíš nezískává svou moudrost od pozemských autorit, ale z Ducha svatého.

Ježíš udivuje učence, ale nevíme, o čem mluvili. Někteří staří církevní otcové se domnívají, že mluvili o vzkříšení. Nic tomu nenaznačuje, ale nahodilá fantazie to není. Vždyť právě na velikonoce se příběh o vysvobození z egyptského otroctví propojí s příběhem vysvobození ze zajetí hříchu a smrti. A co jiného je „věci mého Otce“, jak říká Ježíš Josefovi a Marii?

*Matka mu řekla: „Synu, co jsi nám to udělal? Hle, tvůj otec a já jsme tě s úzkostí hledali.“
On jim řekl: „Jak to, že jste mě hledali? Což jste nevěděli, že musím být tam, kde jde o věc mého Otce?“*

Jsou tu zjevně dva otcové. Anebo rodiče a ještě Otec s velkým „O“. Vidíme, že po příběhu o Ježíšově narození z panny se docela přirozeně mluví o jeho pozemských rodičích. Narození z panny tedy není žádná biologie. Je to – podobně jako tento příběh o dvanáctiletém Ježíši v chrámě – jakési okénko do Božího světa, pohled za oponu, podkrytí toho, co je běžnému zraku skryto: že tento normální židovský chlapec je Boží syn, anebo, jak o pár staletí později vyjádří jeden z křesťanských sněmů: pravý Bůh a pravý člověk.

Ježíš je tam, kde jde o věc jeho (nebeského) Otce. Nejde tu o chrám, z toho za pár let nezůstane kámen na kameni. Jde o život ve svobodě, jak se zvěstuje na velikonoce. Vlastně se mi zdá, že by bylo lepší to říci obráceně: Kde je Ježíš, tam jde o věc jeho Otce. Tam v Galileji, až bude kázat, léčit, vyhánět demony, stolovat s hříšníky, zvěstovat odpuštění a naději, tam půjde o věc jeho Otce. Tam na úzkých cestách, ve sporech se zákoníky, v konfliktu s velekněžími, vyvržen ven za hradby Jeruzaléma, zbit a křižován, tam půjde o věc jeho Otce. Tam u kamene odvaleného od vchodu do hrobu, tam půjde o věc jeho Otce.

Ježíš se ztratil? Tak to vypadalo z pohledu jeho rodičů a okolí. Z Boží perspektivy byl na správném místě. Tak to bude po celý jeho život. Pro běžný pohled ztracená existence, ztracený člověk. Z Boží perspektivy člověk na správném místě.

Mohou Ježíšovi následovníci sdílet jeho úděl? Jevit se jako ztracené existence, ale vlastně být na správném místě? Nemá každé dítě a každý člověk vedle svých pozemských rodičů nebeského Otce?

Pane, prosíme, pomoz nám neztratit se sobě navzájem, o sobě vědět, zajímat se, podpírat se na cestě. A dej nám odvahu nechat sebe i druhé vést zájmem o tvou věc, jak ji poznáváme z příběhu Kristova. Amen.

Píseň 236 Ježíši, Pane nejvyšší

Ohlášky, sbírka

Píseň (Svítá) 143 Kde, Pane, jsi

Přímluvná modlitba + Otče náš

Poslání: "Mějme zájem jeden o druhého a povzbuzujme se k lásce a k dobrým skutkům." Žd 10,24

Požehnání

Píseň 582 Toužíme v lásce